

XVIII PREMI CONTARELLA 2013-14

DE NARRATIVA EN VALENCIÀ

RELACIÓ DE COL·LEGIS PARTICIPANTS I TOTAL DE CONTES PER CATEGORIES

El XVIII Premi Contarella de Narrativa en Valencià 2014 ha comptat enguany amb la participació de 244 xiquets i xiquetes que estudien en centres escolars públics i privats de la ciutat d'Alacant.

Estos xiquets i xiquetes cursen estudis als centres següents:

- 1.- CEIP EL PALMERAL (8 contes)
- 2.- CEIP BENALUA (30 contes)
- 3.- COL·LEGI ÀNGEL DE LA GUARDA (66 contes)
- 4.- CEIP JOAQUÍN SOROLLA (15 contes)
- 5.- CEIP ENRIC VALOR (26 contes)
- 6.- COL·LEGI MÉDICO PEDRO HERRERO (29 contes)
- 7.- CEIP LA CONDOMINA (28 contes)
- 8.- CEIP LA ANEJA (7 contes)
- 9.- STMO. SACRAMENTO FEYDA (1 conte)
- 10.- IES SANT BLAI (3 contes)
- 11.- IES CAVANILLES (14 CONTES)
- 12.- IES CAP DE L' HORTA (10 contes)
- 13.- IES LEONARDO DA VINCI (7 contes)

TOTAL DE CONTES PRESENTATS A CONCURS: 244

19 de 1a categoria
69 de 2a categoria
105 de 3a categoria
47 de 4a categoria
4 d'una altra categoria (segons les bases no concursen)

BENVOLGUT LECTOR,
EN ELS RELATS PUBLICATS A CONTINUACIÓ, HEM CREGUT CON-
VENIENT NO CORREGIR CAP ERRADA ORTOGRÀFICA, PER TAL DE
CONSERVAR-NE L'ORIGINALITAT I LA FRESCOR.

XVIII PREMI CONTARELLA

PRIMERA CATEGORIA (Educació Infantil i 1r i 2n de Primària):

Conte guanyador: El caragol descontent 5

Autor: Col·lectiu, 3 anys

Col·legi: CEIP Benalua

Conte finalista: Les aventures de Xacxàc 7

Autor: Col·lectiu, 2n B EP

Col·legi: CEIP Benalua

SEGONA CATEGORIA (3r i 4t de Primària):

Conte guanyador: La meua aventra al llobus 11

Autora: Carmen Koster Ulloa

Col·legi: Àngel de la Guarda - 4t EP

Conte finalista: Turú, un peluix molt revoltós 13

Autora: Ana Lloret Pérez

Col·legi: CEIP Benalua, 3r EP

TERCERA CATEGORIA (5é i 6é de Primària):

Conte guanyador: Visca la vida 14

Autora: Julio Gómez Pérez

Col·legi: CEIP Prácticas-La Aneja, 6é EP

Conte finalista: El vampir de llet 15

Autor: Lucía Bermúdez Sogorb

Col·legi: CEIP Joaquín Sorolla, 5é EP

QUARTA CATEGORIA (1r i 2n ESO):

Conte guanyador: Sophie 16

Autora: Leire Valero García

Col·legi: Médico Pedro Herrero, 2n ESO

Conte finalista: Assassinat al London Empire State 19

Autora: Sofía Sánchez Sánchez

IES Cap de l'Horta, 2n ESO

Com a alcalde d'Alacant i responsable d'Alacant Cultura, suposa una enorme satisfacció presentar esta nova recopilació de les obres guanyadores i finalistes de la XVIII edició dels Premis Contarella de Narrativa en Valencià.

El foment dels valors culturals autòctons és una responsabilitat que la Regidoria de Cultura sempre ha tingut molt en compte, i la difusió de la lectura i escriptura en llengua valenciana sempre ha estat present entre les nostres prioritats.

El Premi Contarella de Narrativa en Valencià, auspiciat per Alacant Cultura, motiva a escolars i estudiants a llegir i escriure en valencià. El producte d'este esforç col·lectiu és el llibret que pose a la vostra disposició, que amb el pas dels anys s'ha convertit en eina idònia per a reforçar el coneixement i estudi de la llengua valenciana entre els jòvens alacantins.

Felicitats als escolars pels treballs presentats, i agrair als mestres, professors i centres educatius el seu treball diari i la labor docent realitzada en benefici de la comunitat estudiantil.

Miguel Valor
Alcalde d'Alacant

El Jurat ha estat integrat per Miguel Valor, Maria Josep Mira, Adrián Espí, Jaume Lloret, Climent Lozano i Isi Paños, que n'ha actuat com a secretària.

*Les il·lustracions de la coberta i contracoberta han estat
4 realitzades per alumnes del CEIP Benalua.*

EL CARAGOL DESCONTENT

Col·lectiu, 3 anys

CEIP Benalua

Hi havia una vegada a la tardor un caragol que s'anomenava lolo. Lolo es sentia orgullós i content de ser com era. Fins que...

Un matí va escoltar als animals del bosc dir: "No sé què tenen d'especials els caragols. Tots són exactament iguals. Què avorrits!" El caragol lolo volia ser diferent i es va llevar la seua closca. Potser si el veien amb una altra caseta pensarien que ell era diferent.

Caminant, caminant, es va trobar amb un magraner i va agafar una magrana, però la corfa era massa dura i li incomodava.

Caminant, caminant, es va trobar amb una perera i va agafar una pera pensant que estaria molt elegant amb ella, però era tan alta com una torre i se li va caure.

Caminant, caminant, es va trobar amb un castanyer i va agafar una castanya. Va provar a posar-se-la però era tan llisa que se li va escórrer i se li va caure.

Caminant, caminant, es va trobar amb un pomer i va agafar una poma, se la va posar de caseta però tot va ser inútil, pesava massa...

Caminant, caminant, va entrar en una vinya i va pensar que si es posava un raïm de closca, destacaria de la resta de caragols. Però els grans de raïm anaven caient pel camí.

Caminant, caminant, es va trobar amb un anouer i va agafar una corfa d'anou, però no era tan còmoda i calenta com la seua caseta.

Caminant, caminant, es va trobar amb un taronger i va agafar una taronja. Quin color tan bonic tenia la seua nova caseta, però era tan redona com una pilota i va rodar i rodar fins que la va perdre.

Finalment, va pensar en la seua antiga, lleugera i còmoda caseta. Va decidir tornar a per ella. Ja li dovava igual el que pensaren la resta d'animals. Lolo es sentia novament content de ser com era. Un caragol únic.

I això és tan veritat com que el conte s'acabat.

AQUEST CONTE L'HA FET L'ALUMNAT DE 3 ANYS PER TREBALLAR LA TARDOR A L'ESCOLA. HEM FET MURALS AMB CARTOLINES DE FORMAT GRAN UTILITZANT DIFERENTS TÈCNiques PLÀSTIQUES: EMPRENES DE MANS, COLLAGE, PINTURA, PLASTILINA, ESGARRAT DE PAPERS, ETC.

EN AQUEST CONTE PODEU VORE LES FOTOS DELS DIFERENTS MURALS TREBALLATS.

ESPEREM QUE VOS AGRADE TANT COM HAN GAUDIT ELS ALUMNES AL FER-HO.

LES TUTORES

LES AVENTURES DE XACXAC

Col·lectiu, 2n B EP
CEIP Benalua

Hi havia una vegada, no fa molt temps,
una dona que estava esperant un fill.
Quan va anar a l'hospital va tindre com
a fill una sargantana. Li va posar Com
a nom Xacxac.

Encara que la mare li cuidava i li volia molt, Raccac no era feliç. La seua mare va decidir portar a Raccac a la selva.

Raccac va començar a buscar a una família de sargantanes amb els que poguera viure. Va començar a buscar per tots els llocs. Estava tan emocionat que creia veure sargantanes per tots llocs, però quan s'acostava s'adonava que tot era producte de la seua imaginació.

Mentres caminava per la selva es va xocar amb una pedra, d'ací va eixir un drac. Com Raccac no sabia si era real o si es tractava de la seua imaginació va començar a córrer per a allunyar-se.

El drac, que es deia Dragi va començar a perseguir-li, mentres que li deia:

L'endemà, mentres passejaven per la selva, es van trobar un llibre. Dragi va decidir agafar-ho. Però Com el llibre no tenia dibuixos i Dragi no sabia llegir, va agarrar el llibre i el va tirar a terra.

Racxac li va explicar a Dragui que els llibres s'havien de cuidar, i que Com ell si sabia llegir li l'explicaria el que deia aquell misteriós llibre.

Racxac va obrir el llibre i va començar a llegir.

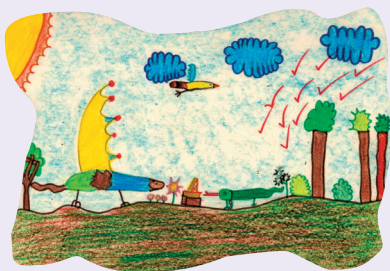
El llibre explicava que en aquelles terres hi havia un tresor, solament els triats arribarien fins al secret ocult. El llibre acabava amb la primera pista. La primera pista era un dibuix estrany.

Racxac l'havia vist abans, però no recordava a on. Quan Dragui es va girar per a posar-se a buscar aquell misteriós símbol Racxac es va adonar que el dibuix del llibre era el mateix dibuix que Dragui tenia en la seua esquena.

Al costat d'aquesta taca hi havia una altra amb forma de clau. Racxac tenia al seu coll una clau penjada igual que la de la taca. Sempre havia tingut aquella clau, però mai havia obert alguna cosa amb ella.

Així es van adonar que ells eren els triats per a cercar el tresor. Es van quedar mirant fixament a la clau. Es van adonar que tenia dibuixat un petit mapa.

Dragi i Raccac es van engegar. El camí els va portar fins a una casa encantada. Van ficar la clau i van entrar dins d'una casa encantada. Quan van entrar a la casa una piloteta que parlava els va dir que el tresor es trobava en la solució a l'endevinalla. La piloteta es va posar a dirlos l'endevinalla.

Raccac i Dragui van estar pensant una estona fins que Raccac va dir la resposta encertada.

Com la resposta era correcta es va il·luminar el passadís per a què passaren per allí. Al final del passadís hi havia un volcà. Raccac i Dragui es van ficar per una fumerola.

El volcà va entrar en erupció. Raccac i Dragui van agafar el tresor i van eixir corrent del volcà. Quan van arribar a la casa van eixir corrent d'ella. La casa encantada va desaparèixer.

On estava la casa va aparèixer una gran família de sargantanes i dracs.

Raccac i Dragui van decidir viure amb la nova família que havien trobat. Com els havien tractat tan bé van decidir compartir el tresor que havien trobat amb tota la família.

Tots es van posar a judar per a obrir el cofre. D'allí van començar a eixir mosquetes d'or que van alimentar a tota la família.

I tot això es tan veritat que potser mai no ha passat.

LA MEUA AVENTURA AL LOBBUS

Carmen Koster Ulloa

Col·legi Àngel de la Guarda - 4t EP

Us vaig a explicar que no tots els xiquets viuen igual, ni passen les vacances de la mateixa manera.

Sóc Nguan, ara tinc 9 anys i vaig nèixer Serra Leone que és un país d'Àfrica molt lluny d'Espanya. En Serra Leone no hi ha hagut sempre moltes guerres. És un país que tothom vol ser el cap d'allí.

Quan jo era xicoteta els meus pares van decidir venir a viure a Espanya, a Toledo, perquè era millor per a tots. Jo visc ací tot l'any, somiant a les vacances a Àfrica.

A les vacances d'estiu tornem a Serra Leone, i veig a tots els meus amics de sempre. Correm per la selva, cacem sargantanes, i ballen per la nit tots junts sota la llum dels estels les dances de sempre. De vegades, els més majors expliquen històries, i ens morim tots de riure, i moltes vegades també de por! El més divertit de les meues vacances a Serra Leone és el Lobbus, que és com un campament al qual es fan molts jocs diferents, i a més és on vaig conèixer als meus amics.

Jo pensava que els meus amics de Toledo, riuriem si veïeren les coses que fem a Àfrica. També pensava que als meus amics d'Àfrica els semblaria una ximpleria el que de vegades fan els meus amics de Toledo.

Tots els anys que tornàvem m'ho passava genial, no obstant açò, l'any passat...

... l'any passat quan tornàvem, els meus amics de Serra Leone estaven molt estranys amb mi. Solament es fixaven en la meua roba diferent a la seua i en alguns dels joguets que jo m'havia portat. A mi m'era igual, però notava que quan jo arribava callaven i deixaven de parlar. Em sentia molt sola. Havia estat tot l'any esperant aquest moment i ara els meus amics de sempre em feien açò!

Estava molt trist i vaig anar a la barraca on estava la meua mare amb les seues amigues picant la dacsà. Em veure'm em va preguntar que em passava. Quan s'ho vaig dir em que era una ximpleria. Vaig decidir vestir-me amb les mateixes robes que

elles i vaig guardar tots els joguets en una caixa. Llavors, vaig arreplegar unes canyetes per a fer polseres de l'amistat per a tots i després vaig parlar amb els meus amics. En veure'm de nou com ells van començar a parlar-me... llavors, va començar la diversió, el campament del Lobbus estava a punt!

El primer dia ens van posar a totes les xiquetes en grups depenent de les nostres edats. Després una de les majors era la nostra líder, i era la responsable de nosaltres també.

Com teníem ja 8 anys, ens vam posar un pla molt complicat. Ens van ensenyar a cuinar sobre pedres calentes – a Serra Leone no hi ha forns. Ens van ensenyar a

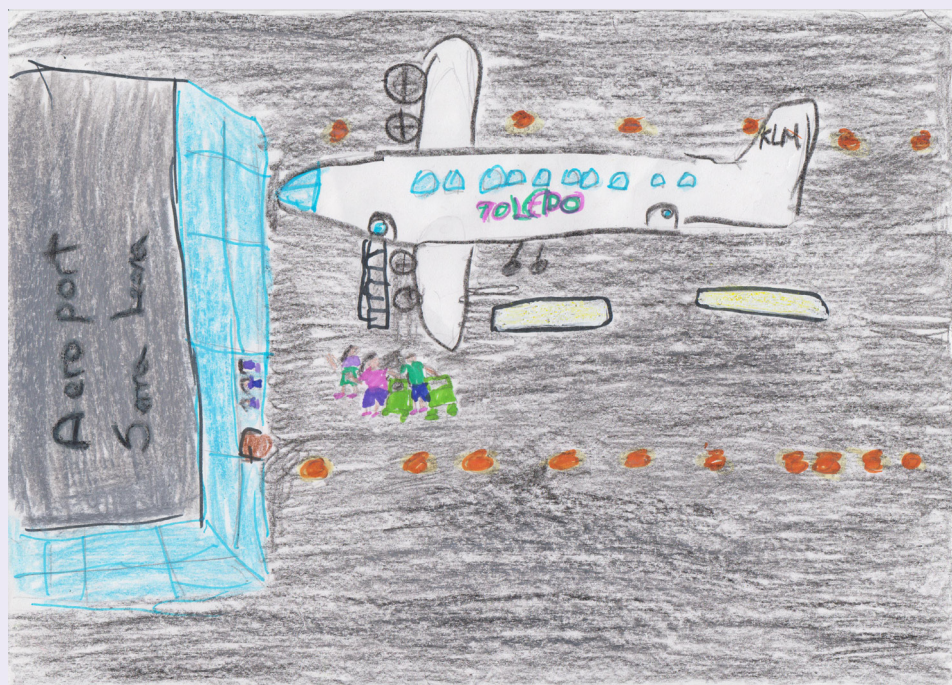
llavar la roba amb unes herbes que podien guarir i llevar dolors - ací el metge està molt lluny...

Quan va finalitzar el campament ens van fer una festa enorme, amb molt de menjar que també vam cuinar nosaltres, bé, ajudem!

Les meues amigues i jo ens vam fer inseparables.

Durant el viatge de retorn a Espanya, vaig entendre molt bé perquè els meus amics m'havien mirat malament. Es creien que jo em creia millor per tenir tantes coses que ells no tenien.

I en realitat jo em creia feliç, per tenir-les a elles com a amigues.

TURÚ, UN PELUIX MOLT REVOLTÓS

Ana Lloret Pérez
CEIP Benalua, 3r EP

El meu peluix Turú es un elefant xicotet amb cara de no haver trencat mai un plat. Es blanet Com un borreguet de cotó i de la seua cara sobreeix dos grans ulls verds Com botons que lidonen un aspecte adorable. Les seues orelles son grans i caigudes Com les de les elefants reials. Pareix que estiga observant tot el que ocorreis al seu voltant i que no vullga pedre's res del que ocorra. Té una trompa llarga i corbada com un cuc

de terra que està envoltada per uns enormes ullals blancs que aprofiten per a fer coscanelles a tots els que juguen amb ell. Al final del seu cos, te una cua petita que ell diu que aprofita per a espantar les mosques.

Tots els dies, Turú m'acompanya fins a la cuina per a prendre el desdjuní. Després tornem a l'habitació i despertem a les Barbies, que son un poc peresoses. Mentre jo em vesteix, ell pensa com va a passar el dia. A tres quarts de nou em vaig al col·le, i ell es queda en una cistella amb la resta de peluixos. Quan torne a la vesprada, em conta totes les aventures que ha viscut pel dia i com la seua mare Turuta no li deixa agafar el mini de Ken. Però ell és molt pillet i sempre s-ix amb la seua.

A la nit com es una mica peregós, vei es fica al llit amb mi. Ell diu que es per fer-me companyia, però en realitat té un poc de por a les rates que la meua mare va portar d'Ikea. Però com es molt blanet i calentet, no m'importa que es quede amb mi.

VISCA LA VIDA

Julio Gómez Pérez

CEIP Prácticas-La Aneja, 6é EP

Els últims mesos han estat els millors de la meua vida. La meua mare es va recuperar d'una malaltia molt greu que la va tenir allunyada de casa prop d'un mes. Però, finalment, va vèncer la salut i vam tornar a estar tots junts.

Durant la seua estada en l'hospital, el meu pare va passar a realitzar els treballs que ens cap a la meua mare: ajudar-nos en els deures, preparar-nos l'entrepà de l'esmorzar, fer el menjar i el sopar, estar pendent de la roba, en fi aqueixes coses que fan les mares. La veritat és que ens apanyem bastant bé, encara que la trobavem molt a faltar.

Jo trobava a faltar els seus constants petons i abraçades. Jo sóc molt petoner i la meua mare també. El meu pare i el meu germà són més seriosos. Però jo sóc com la meua mare, apegalós. La seua vinguda a casa ens va portar molta alegria malgrat la seua debilitat. Jo em sentia important perquè ara era ella la que em necessitava a mi. Jo podia retornar-li part del molt que ella sempre havia fet per mi. L'ajudava a alçar-se, li portava el menjar en una safata i li aconseguia totes les coses que necessitava: pintes, espills, toallitas, colònia, pintura de llavis, coloret. A cada cosa que demanava, et feia un petó.

Sempre em demanava que

li llegira llibres, açò li encanta, i a mi m'agradava veure-la com em mirava. M'explicava el significat d'algunes paraules que jo no coneixia i les cercàvem junts en el diccionari. Si llegia una obra de teatre, a voltes, la llegíem entre els dos per a fer les diferents veus dels personatges. En vam riure molt llegint "Eloísa està sota un ametler", d'Enrique Jardiel Poncela.

Les estones que passàrem junts eren súper agradables, ella explicava com s'acordava de mi, del meu germà i del meu pare quan estava en l'hospital i les ganes que tenia de posar-se bona per a estar amb nosaltres.

Em va confessar que un dia dels quals estava en l'hospital, quan estava molt malita, em va sentir cridar-la i açò li va donar forces per a posar-se bé. I de fet, així va ser atés que es va recuperar molt abans del que els metges pensaven.

M'explicava coses de quan ella era xiqueta i adolescent. De la relació que havia tingut amb els seus pares, els meus avis. Com va començar a treballar i com va conèixer al meu pare i es van enamorar. Del feliç que es va sentir quan va nàixer el meu germà i quan vaig nàixer jo. No la hi havia vist mai de tan bon humor.

Van passar un parell de mesos i la seua millorança va ser espectacular. Va començar per cuidar de nosaltres ella mateixa i no al contrari, i després per arreglar-se i eixir al carrer per a fer vida normal. Va tornar al treball, comencarem a anar-nos d'excursió i a donar passejos. A anar al cinema i a menjar fora de casa.

En uns pocs mesos acaba el curs i comencen les vacances. Em diu el cor que aquest estiu serà inoblidable.

M'agrada la meua vida tal com és.

Amb la meua família, els meus amics, el meu col·legi, el meu futbol, les meues coses. Hi ha dies especials, altres regulars i alguns que no són molt bons, però tots mereixen la pena.

Aquesta experiència ens ha servit a tota la família per a apreciar molt més la vida. És cert que fins que no comproves en la teua pròpia pell un problema no li veus la importància que té. No hauria de ser així. Som afortunats per estar ací, gaudim de tot el que ens envolta.

EL VAMPIR DE LLET

Lucía Bermúdez Sogorb
CEIP Joaquín Sorolla, 5é EP

Aquesta no és la història d'un vampir qualsevol. És la història de Dracuroig, l'únic vampir de llet del món.

Dracuroig havia nascut a Transilvània, en una família de ferotges vampirs. No sé si sabeu que això d'alimentar-se de sang és molt antic. Ara els vampirs beuen suc de tomaca, que també és roig però té més aliment i no perjudica els humans. El seu pare era un ferotge devorador de tomaques. També menjaven tomaques sense parar la seua mare i els seus germans. I Dracuroig també en menjava, però no li agradaven molt. Com els seus pares veien que no li agradaven, s'esforçaven en cuinar-les de moltes maneres diferents, esperant trobar la recepta adequada. Li afegien tots els aliments rojos que trobaven: cireres, maduixes, pebrera... Fins i tot ketchup! I Dracuroig menjava, però sense massa gana. Els seus pares estaven molt preocupats! Tots els diumenges organitzaven excursions

als camps de tomaques per a que Dracuroig s'animara a menjar. Per als seus germans era com anar a la fira, es divertien mooolt! Però Dracuroig s'avorria.

També van provar d'anar al parc d'atraccions de vampirs, on tot el que hi havia tenia relació amb les tomaques: les tomaques de xoc, el tir a la tomaca, la muntanya tomaquera, la pesca de tomaques, els cavallets de tomaca... I Dracuroig

ho va passar bé, però això de menjar tomaques continuava sense fer-li gràcia.

Només els quedava visitar el Doctor Vermell, que era el millor especialista d'alimentació vampírica. Després d'examinar-li, el metge va dir que era molt estrany que no li agradara el color roig.

- Han de provar amb aliments d'altres colors. Començarem pel verd.

- Verd????!! - van dir tots - Ningú en la nostra família ha menjat mai res verd.

- Doncs és qüestió de provar una setmana.

I eixa setmana van cuinar: lletuga, espàrrecs, bajoques, pèsols... Però a Dracuroig tampoc li va agradar el verd.

La següent setmana van provar amb el taronja. Van menjar: taronges, safanòries, bresquilles... Sense resultat. Després amb el morat: raïm, mores, remolatxa... I així amb tots els colors. Però

Dracuroig continuava sense gana.

- Només queda el blanc - va dir el Doctor Vermell.

- Blanc????!! Impossible, Doctor - va dir la mare - Tan pàl·lid??? Tan net??? No pot ser!!!

Però no van tindre més remei. Era l'últim color.

I així van descobrir que li agradava molt la llet: freda, calenta i amb cacau. I els seus pares no van insistir més amb la tomaca, encara que ell menjava de vegades per a que estiguessen contents.

I ningú li va tornar a dir Dracuroig i li van dir Dracullet.

I així Dracullet es va convertir en el vampir més famós de tots els temps. Tots li admiraven per ser l'únic vampir de llet del món. De moment! Perquè ell s'encarregaria de convidar als seus amics a berenar.

SOPHIE

Leire Valero García

Col·legi Médico Pedro Herrero, 2n ESO

Vaig obrir la finestra per permetre que l'aire es ficara a l'habitació. Fora, el trinar dels pardals, el repicament de la rosada matinera sobre les teulades de les cases i el suau murmurí del vent s'entrellaçaven, formant una dolça melodia que embargava l'ambient. I aquesta melodia de la natura s'entremesclava amb la melodia humana dels xiquets que eixien de les cases baixes per jugar al carrer i dels seus pares que parlaven animadament a les cafeteries. El poblet ja havia despertat de la fosca somnolència de la nit i ara la llum del sol inundava els seus carrers plens de vida.

Em vaig omplir els pulmons amb una glopada d'aire fresc. L'aroma de les flors es barrejava ja amb l'olor a café i a galetes amb canella que pujava des de la cuina; només olorar les dolces galetes vaig sentir fam. Em vaig posar un xal amb randes sobre els muscles cobrint el meu camisó de seda i gasa, em vaig pentinar els llargs cabells daurats qual raig de sol i me'ls vaig recollir amb un passador en forma de flor. Aleshores, vaig cridar Clare perquè em portés al menjador.

Una vegada vam arribar ella em va dir:

-Senyoreta Sophie, prepareu-vos que vos vaig a portar al bosc perquè prengueu l'aire.

-D'acord, Miss Clare -vaig contestar, em sentia molt feliç, ja que eren molt poques les oportunitats que tenia per eixir fora de la mansió on residia.

Em vaig afanyar a desdejunar i arreglar-me de seguida. Un xal de gasa sobre el meu vestit de seda de colors suaus, un barret amb flors al cap, uns guants d'encaix a les mans i ja estava preparada per anar al bosc.

Només eixir de casa em va recórrer el cos un sentiment d'excitació, alegria i vida. Desitjava alçar-me de la cadira de rodes on estava asseguda i córrer per tot arreu donant eixida a aquella emoció i aquella alegria de viure que m'omplia el cor. Per fi vam arribar al bosc. Clare em va ajudar a seure'm al sòl i se'n va anar a passejar

El bosc era grandios. Els arbres eren tan alts que donaven la sensació que les seues branques

més altes eren capaces de fregar el cel i els cants dels pardals i el barboteig de l'aigua inundaven l'aire amb la seua melodia. La bellesa i la magnificència de la natura es mostrava en el seu màxim esplendor en aquell meravellós paratge de dolçor i harmonia, ple de vida i d'innocència, que encara no havia estat maculat pels homes.

Vaig omplir els meus ulls contemplant aquell bell indret que s'obria davant els meus ulls oferint-me l'oportunitat de gaudir de la seua càndida i delicada bella perfecció. I envoltada per tota aquesta bellesa i bressolada pels càlids rajos del sol, em vaig adormir.

Quan vaig tornar a obrir els ulls em vaig adonar de que ja era bastant tard, el sol ja s'estava amagant per l'horitzó i em vaig sentir esglaiada «Per què Clare no m'havia despertat? I a on era? Se n'haurà anat sense mi? I ara com eixiré del bosc? Jo sola no puc, les meues cames no em deixaran i a més... no sé tornar, no conec el camí!» No sabia que fer, estava perduda! En meitat d'un bosc que ben prompte estaria fosc i on no tenia la mínima possibilitat de sobreviure, ja que no sabia on podia trobar un riu o un llac per a poder beure aigua ni quines eren les fruites que jo podria menjar. De sobte, vaig escoltar una veueta estrident i cridanera que deia:

—Xiqueta! Xiqueta! Què fas ací asseguda lamentant-te? Vinga, no plores! Em dic Lidya i vull ajudar-te, puc mostrar-te on hi ha aigua i on pots trobar unes fruites que no et faran mal, o, millor encara, vaig a portar-te a ma casa, què et pareix? vaig escoltar que deia la veueta.

—Qui ets tu? On estàs? No puc veure't! —vaig respondre.

—Però si estic ací mateix! Fixa't bé!

Vaig mirar per tot arreu: l'arbre de tronc rugós on estava recolzada, el cel rogenc i púrpura on el Sol ja estava acabant d'amagar-se, les flors que havia al sòl, on estava asseguda una mena de criatura diminuta... Eh?? Aquella criatura diminuta! Tenia que ser ella la que produïa aquella veueta cridanera! Em vaig fixar bé i vaig distingir que tenia una forma quasi humana, tenia dos braços, dues cames i un cap (al que vaig distingir dues orelles punxegudes) molt xicotets i uns llargs cabells verds com l'herba. De la seua espatlla eixien dues ales transparents.

—Què ets tu?? Ets... una fada?

—Una fada? Però què dius? —va exclamar al temps que soltava una riallada— Les fades només es troben als llibres de contes! Jo sóc una criatura del bosc i no tinc màgia, encara que, això sí, tinc molts coneixements de botànica i medicina. Les meues amigues i jo som uns animals més que duem a terme una labor al nostre ecosistema.

Nosaltres sanem els animals, ens encarreguem de que no els falten aliments durant l'hivern, cuidem les plantes i ens dediquem a fer que el nostre medi natural es mantingui intacte. Res més que això. I aquesta es la raó per la que vull ajudar-te, perquè ara et trobes dins del bosc que les meues amigues i jo tenim que cuidar i d'aquesta manera ens assegurem de que no el faràs cap mal i de que tu també et trobaràs bé.

—T'agraisc que vulgues ajudar-me però jo no sóc capaç de caminar, les meues cames estan malaltes.

Doncs, la nimfa es va apropar a les meues cames i les va observar acuradament, em va donar en estes uns colps suaus i, una vegada va acabar la seua inspecció va afirmar amb convenciment:

—Les teues cames no tenen cap problema, l'únic és que no estàs acostumada a utilitzar-les i per això estan molt dèbils.

—Però... a mi sempre em van dir que estaven malaltes... que vaig nàixer amb una petita deformació en elles que s'agreuja si caminava.

—Pot ser que abans tingueres una deformació però el que es clar es que ara ja no la tens, i et recorde que jo tinc molts coneixements de medicina.

—Vols dir, que el mal que tinc a les cames quan camine es per debilitat?

—Exactament. Però de segur que ara no series capaç de posar-te a caminar com si res. Doncs, vaig a portar-te unes fruites per a que pugues menjar alguna cosa —va dir al temps que se n'anava volant.

Quan la petita nimfa va desaparèixer, vaig tractar d'alçar-me recolzant-me en el tronc de l'arbre i després d'intentar-ho moltes vegades per fi ho vaig aconseguir, em vaig alçar sobre les meues cames tremoloses i, encara que vaig caure de seguida al sòl em sentí. Un sentiment de decisió havia aparegut en mi: estava disposada a aprendre, a ser capaç de moure'm

per mi mateixa. Quan Lidya em va portar els fruits li ho vaig dir i ella estava disposta a ajudar-me i, aleshores, al llarg del que crec que van ser uns quants mesos, vaig anar aprenent a caminar, i no sols això, la meua nova amiga em va ensenyar a distingir els distints fruits, els distints animals, els distints arbres... I, quan vaig ser capaç de moure'm amb llibertat per tot el bosc, em va dir:

—Sophie, ho has aconseguit! Ara pots caminar com qualsevol persona! Això mereix una celebració en tota regla i, doncs, et portaré a ma casa per a que conegues a les meues amigues. Què dius?

—M'encantaria! Moltes gràcies! —vaig exclamar plena de felicitat.

Al dia següent, ja estàvem preparades per emprendre el viatge a l'aldea de les nimfes on vivia Lidya. Ens vam posar de camí a l'alba i, a la nit del tercer dia, vam albirar el clar on residien les nimfes. La meua amiga m'havia informat de que elles eres més aviat tímides però molt amables i simpàtiques. Això era totalment cert i molt aviat ho iva a poder comprovar per mi mateixa. Quan vam arribar al clar, jo vaig pensar que ací no hi havia cap nimfa. Tot estava silenciós i l'únic soroll regnant era la melodia de la natura. Aleshores, Lidya va dir:

—Amigues! Sóc jo, Lidya i la xiqueta que tinc al meu costat no és perillosa. No haveu de tenir por. Podeu eixir.

I en aquell instant van començar a eixir nimfes dels troncs buits dels arbres i dels capolls de les flors que hi havia al clar i molt aviat una multitud de petites nimfes alades m'havia envoltat. Totes volien saber qui era i per què estava allí.

—Em dic Sophie vaig començar a parlar, i les veus cridaneres de totes les nimfes que m'envoltaven s'apagaren.

Les vaig contar tota la meua història i elles m'escoltaren amb atenció. Quan vaig acabar, totes em van aplaudir felices pel meu triomf i una veu s'alçà sobre tota aquella cridòria:

—Eh, que us sembla si fem una festa? —va exclamar la meua amiga.

—Síííí!! Una festa! Una festa! Una festa! —la proposta es va acceptar per unanimitat.

Totes les nimfes van començar a cantar amb la seua veu tan particular i es van posar a

ballar. Jo les vaig acompanyar amb entusiasme, al temps que pensava «Etic ballant! No m'ho puc creure! Ho he aconseguit! Puc caminar, ballar, moure'm... sóc tan feliç! Em sent tan... lliure! És com si fos capaç de fer qualsevol cosa que vulgui! És... màgic!» Em sentia plena de felicitat i satisfacció. Em deixava portar pel ritme de la música, ballant amb llibertat.

Quan va arribar l'alba, la festa va acabar i les nimfes es van anar poc a poc a les seues cases. Quan tan sols quedàvem Lidya i jo ella em va dir:

—Sophie, quan vas contar la teua història a les nimfes... no vas esmentar a aquella dona que et va traure. Jo vaig veure com ella et portava en una cadira de rodes. No has parlat d'ella per la nit. No l'hauràs oblidat veritat?

—U-una dona? I va ser ella la que em va traure a aquest bosc?

Em vaig esforçar en recordar i, de sobte un nom em travessà el cap: 'Clare' Aquest nom era la clau que obria el pany de la caixa on els meus records havien estat tancats durant tot aquell temps.

—Clare! —vaig exclamar.

—No t'has de preocupar per ella. No sap res d'això i no pot estar preocupada per tu, ja que en realitat ha sigut un somni.

—U-un somni? Vols dir que res del que m'ha passat durant tot aquest temps... no és real?

—No he dit això. He dit que ha sigut un somni, però no que no haja sigut real.

—No veig la diferència.

—Doncs ben prompte la veuràs, perquè ja ha arribat el moment de que despertes.

—No! I tot el que he aconseguit? La capacitat de moure'm per mi mateixa! La meua llibertat! —no podia estar dient-ho de veritat. No podia ser un somni.— No! No pot ser!

—Sophie, desperta't, Sophie! —em va exigir Lidya amb la seua veu cridanera.

—No! No... no vull despertar-me.

—Sophie, desperta't ja que tenim que tornar a casa! —la veu cridanera de Lidya s'havia tornat suau.

—No vull despertar-me, no vull... —vaig mussitar— Eh? Clare... —els meus ulls tractaren d'enfocar la figura que tenia davant. Clare. Havia tornat.

Clare em va ajudar a alçar-me sobre les

meues cames adolorides i a seure'm a la cadira de rodes. Em va portar a casa. Jo encara endormiscada veia els arbres del bosc a banda i banda del camí. Potser fora efecte de la son però ja no em pareixien tan alts ni les seues copes tan inabastables. Vaig escoltar el cantar dels pardals. Aquell era un pit-roig i aquell altre un rossinyol, podia reconèixer-los igual que les flors. I també coneixia aquell camí. Vaig somriure sense poder evitar-ho. Ja sabia a què es referia Lydia quan em deia que, encara que haguera sigut un somni, també havia estat real. Molt real.

Va passar molt temps des de aquell dia, el dia en que la meua vida va canviar gràcies a un somni i a una nimfa anomenada Lidya. Avui he vingut al bosc i, ara passeje pel camí gaudint amb cada pas. Em sent tan bé... tan lliure.. encara recorde la primera vegada que vaig tindre aquesta sensació. Els meus passos m'han conduit a un clar, un clar ben conegut per mi. M'assec sota un arbre i tanque els ulls. Una veueta cridanera no tarda en despertar-me.

–Sophie! Benvinguda! Què tal tot?

–Bon dia Lidya! M'agrada tornar a veure't.

El clar es ara ple de nimfes. D'entre totes les veuetes cridaneres que m'envolten s'alça una amb força:

–Que comence la festaaaa! –totes mostren la seua aprovació davant d'aquesta proposició.

M'alce i em prepare per a ballar. Les nimfes ja han començat a cantar i jo em deixo portar pel seu cant.

Puc notar com, dins de mi, creix un sentiment de llibertat, de... màgia.

ASSASSINAT AL LONDON EMPIRE STATE

Sofía Sánchez Sánchez
IES Cap de l'Horta, 2n ESO

Hi havia una vegada, a un edifici al centre de Londres, vivia una xica jove, es deia Gwendolyn de Villers. Era alta, amb els cabells castanys i els ulls verdosos, era de constitució prima, tenia 21 anys. Els seus pares van morir quan ella tenia quinze anys, en un accident de cotxe. Gwendolyn vivia sola al seu pis, era milionaria, ja que havia heretat una gran fortuna després de la mort de la seua germana i a la vegada millor amiga: Rosemary de Villers. Va ser trobada al carrer amb un tir al cap fa dos anys. Després d'això Gwendolyn es va quedar destrossada. No eixia més que per

a treballar, quasi no menjava i no en tenia molts amics. El dia 10 de desembre tornava a casa de treballar, aquesta vegada havia donat més volta, necessitava pensar.

–“Què bonic és l'hivern” –pensà mentre mirava la neu que recobria tota la ciutat.

Les seues botes s'havien deslligat, va agenollar-se a lligar-les quan va creure notar que hi havia algú mirant-la. Girà el cap a totes les direccions. Res. Va fer una risa nerviosa i se'n va anar ràpidament a casa.

Estava tremolant del fred mentre

intentava ficar la clau a la porta, també estava una mica nerviosa. Va entrar al seu pis i es va llevar l'abric. Tenia una casa gegant, molt minimalista pel qual també un poc buida; no tenia quasi fotografies, les va llevar després de la mort de Rosemary, ja que la seua germana eixia en quasi totes. Quasi no en tenia gana, així que es va prendre un somnifer (recomanació del seu psicòleg), i se'n va anar al llit.

Va alçar-se a les dos del matí extranyada.
-“El somnifer no m’ha fet efecte” -va pensar Gwendolyn. Li feia mal el cap, tot es movia. Va alçar-se al bany a tirar-se un poc d’aigua a la cara quan, de sobte, reflectada a l’espill, va veure una sombra creuant el seu saló. Es va girar i va intentar cridar, però sense resultats.

Tot al seu voltant va desaparèixer. Aquell matí la van trobar morta a la seua casa.

James Montgomery eixia aquell matí de sa casa. 08:56. Arribava tard. No li donava temps a agafar el metre, va haver d’anar en cotxe. De la seua casa a la comissaria hi havien 10 minuts.

-“Merda, com torne a arribar tard...” -va pensar mentre agafava l’abric ràpidament.

James era inspector de policia, treballava a la comissaria més cèntrica de Londres, havia eixit en molts periòdics per haver resolt crims. Era molt llest i amb un olfacte especial per als criminals, no se li escapava ni una. Era d’estatura mitjana, amb els ulls blaus amb motes violetes i els cabells foscos. Totes a la comissaria deien que era l’inspector més guapo de Londres, totes menys la seua companya de comissaria: Cyntia Hale. Tenia els cabells rossos i llargs, sempre arreplegats a una cua molt alta, era tota una professional al cos de policia i molt correcta per a tot.

-Aplegues tard, Montgomery -li va dir amb una mirada de desaprovació. -Ens han cridat de l’edifici London Empire State, ha hagut un assassinat.

El London Empire State era l’edifici més alt de tot Londres, era molt car viure allí, ja que a més d’alt, era cèntric. James i Cyntia estaven pujant per l’ascensor. Planta 15, havien arribat. Hi havia un gran policia a la porta.

-Identificació. -la seua veu era molt greu. Cyntia va mostrar-li la seua placa. Ell es va fer a un costat.

-Causa de la mort? -va preguntar James al forense.

-Inspector Montgomery, m’alegra vore’l altra vegada -va dir el forense amb un somriure al rostre.

Cyntia va posar els ulls en blanc, era de les persones que millor ho feien.

-Bon dia, inspectora Hale -va dir el forense.

-Veni amb mi, a Gwendolyn de Villers l’han trobat morta aquest matí, ens ha cridat un veí.

James i Cyntia es van passar el matí registrant el pis. Hi havia un rastre de fang que anava des del balcó al sòl de la cuina.

-Disculpeu, aquest xic diu que coneixia a la víctima -el guarda de seguretat de la porta duia a un xic, d’uns 20 anys amb cara aterrada. Era pel-roig i molt alt.

-Bon dia, xic, sóc l’inspector James Montgomery, coneixies a Gwendolyn?

-Sí, erem companys del treball -va quequejar el xic. -Em dic Marc.

Marc els va contar que treballava amb Gwendolyn a una empresa de disseny, ell s’encarregava dels diners i ella era fotògrafa.

-Si necessiteu qualsevol cosa estic pel que vulgau -va dir Marc mentre el guarda l’acompanyava a l’eixida.

-Ho tindrem en compte, moltes gràcies! -va agrair-li James.

Mentre Marc eixia se li va caure una cadena de la butxaca.

-Espera, xic, t'has deixat una... -la porta de l'ascensor es va tancar als nassos de James. La cadena portava un bonic número 15.

-James, què fas ahí? -preguntà Cyntia.
-Tenim treball.

Ja era el dia següent, James acabava d'arribar a comissaria.

-D'acord, l'autopsia diu que Mrs. de Villers va ser enverinada amb un verí molt fort que hi havia al seu somnífer, pareix que algú el va ficar sense que ella s'adonés -va dir Cyntia.

-La porta de sa casa no era forçada, això vol dir que Gwendolyn va obrir-li la porta a l'assassí -comentà James.

-Què et fa pensar que no va posar-li el verí quan va entrar pel balcó? -preguntà Cyntia.

-He estat investigant el verí, actúa a les dos hores amb l'estómac ple, però si no haves menjat res abans, com era el cas de la víctima, actua tres hores després, l'assassí no comptava amb allò -explicà James.

-El forense diu que l'hora de la mort va ser a les dos de la madrugada.

-Això vol dir que es va prendre el somnífer cap a les onze.

-I l'assassí va entrar a les dos buscant algo i es va sorprendre, ja que Gwendolyn ja hauria d'estar morta des de la una de la matinada.

-Disculpe, James -un company de comissaria els va interrompre. -Tinc la cinta de la càmera de seguretat del portal de l'edifici i també el nom de la veïna que va cridar-nos: Lauren Marin, una anciana amb molt diners que diu que viu al pis d'enfront, diu que aquell matí no va sentir a Gwendolyn eixir per la porta com tots els matins i va tocar al timbre per si havia passat algo.

-A més de tindre molts diners, és una xafardera -va dir Cyntia amb despreci.
-"Aquesta Cyntia..." -pensà James.

Es van passar el que quedà de dia revisant

la càmera de seguretat del dia de la mort. I al dia següent...

-Durant tot el dia van pujar moltíssimes persones, quasi totes vivien allí -digué Cyntia.

-Quantes d'elles anaven al pis quinzé? -preguntà James.

-Hm, dotze.

-I mentre Gwendolyn era a casa?

-Només quatre.

-Perfecte, vull els seus noms.

Cyntia i James van anar al London Empire State a demanar els noms d'aquelles persones al recepcionista.

-Moltes gràcies -digué James al martxar-se.

A comissaria van estar revisant els expedients de les quatre persones que havien pujat al pis quinzé mentre que Gwendolyn estava a casa: l'anciana Lauren Marin, que resulta que no viu al pis d'enfront, sinò al del costat hi havia anat a "passejar-se"; el company de treball Marc, que havia anat per un assumpte de treball; el recepcionista, deia que Gwendolyn l'havia cridat queixant-se de les canyeries del bany; i l'anterior parella de Gwendolyn, un xic anomenat John, al qual ella va deixar perquè la va enganyar amb altra, volia reprendre la relació.

-Tots haurien pogut ficar el verí al seu somnífer -va dir James.

-És clar que va ser l'exparella, no? -digué Cyntia.

-Ell va voler reprendre la relació, ella va dir-li que no i ell va voler matar-la.

-Hm, crec que és massa obvi -comentà James.

-Podria haver sigut el recepcionista, es va posar pàl·lid quan li preguntàrem pels noms dels que van entrar a casa de Gwendolyn aquell dia.

-No ho sé, anem a anar a parlar amb Mrs. Marin, no em fie d'ella.

-Policia! -James Montgomery va trucar a la porta de Lauren Marin.

Quan aquesta va obir es va quedar congelada.

-Oh, bon dia, senyors, com saben vostés que jo visc aquí? -preguntà extranyada.

-Quan va dir que no va sentir a Gwendolyn aquell matí era clar que hauria de viure al seu costat, aquest pis serà molt car, però les seues parets... -li digué Cyntia amb cara de pocs amics.

-I com que viu al costat, els seus balcons estan connectats, de manera que vosté va poder entrar a la seua casa perfectament! -va dir James alçant el to de veu.

Lauren el mirava com qui mira a un lleó que està a punt de devorar-lo.

-Mire, Mrs. de Villers i jo no teníem cap problema, però sí que puc dir-te que el dia de la seua mort vaig escoltar-la discutint amb algú, deien coses com que ella havia descobert tot el que havia passat gràcies a un llibre i ell li deia que s'ho pensara millor -va dir Lauren.

-Moltes gràcies Mrs. Marin, ja li direm alguna cosa -va dir ràpidament James, agafant a Cyntia del braç i traguent-la a trompades de la casa.

James va tancar la porta i va dir:

-Necessitem tornar a revisar la casa de la víctima, crec que no vam mirar bé.

Cyntia i James estaven entrant al pis de Gwendolyn quan, de sobte, van veure a algú.

-Posa les mans on puga veure-les i ni se t'occorrisca moure't perquè et desapareix! -cridà Cyntia.

James va encendre el llum per veure la cara del que havia entrat a casa de Gwendolyn i... era el recepcionista!

-Es pot saber què fa vosté aquí?

-Jo... només estava... buscava...

-Tu te'n véns a comissaria, xic, i prou de ximpleries! -soltà James.

Mentre interrogaven al recepcionista, que es deia Carlos Jesús Hernández, aquest els va contar que es va traslladar de Sud Amèrica aquí fa quatre anys, i que el dia de la mort de Gwendolyn també va escoltar aquella conversa, no li va donar importància, però a l'assabentar-se de que ella havia mort, va creure que es tractava d'un llibre on revelaven el lloc d'un quadre amb molt valor o un sac de diners. James Montgomery el va deixar anar.

- Però què fas? -cridà Cyntia. -T'has tornat boig? És el nostre sospitós número u!

- Tranquil·la, Cyntia, tranquil·la... -va dir James mentre se n'anava.

Cyntia estava que explotava.

Al dia següent James va anar a primera hora a casa de la víctima, a buscar aquell llibre tan famós del que tots parlaven. Es va passar tot el matí i quasi tota la vesprada allí fins que va trobar el que buscava: el llibre, però no era un llibre, sinó un diari, el diari de la germana de Gwendolyn: Rosemary de Villers.

Va agafar el telèfon i va cridar a Cyntia:

- Cyntia, reuix als sospitosos, he descobert qui és l'assassí.

Eren les huit de la vesprada del 20 de desembre, tots estaven preparant les festes, hm, quasi tots.

Lauren Marin, Marc Hastings, Carlos Jesús, John, quatre guardes de seguretat, Cyntia i James eren a comissaria: pareix que s'havia resolt tot.

- Molt bona nit a tots i moltes gràcies per vindre -Va començar l'inspector James Montgomery.

-Estem ací per la mort de la jove Gwendolyn de Villers, que es va trobar enverinada l'11 de desembre a la seua casa. L'assassí va posar el verí al seu somnífer, això ja ho sabeu. Gwendolyn hauria pogut ser assassinada per assumptes amorosos -digué mirant a John, aquest va apartar la mirada-, pot ser perquè l'assassí tenia un pis molt petit i volia fer una reforma -els ulls de James es van anar a Lauren Marin, aquesta els va baixar- o simplement per quedar-se amb una gran quantitat de diners d'un tresor amagat -el recepcionista Carlos Jesús es va donar per al·ludit.

- Però no, no va ser per cap d'aquestes maneres -continuà James.

-Vaig trobar el diari de la germana assassinada de Gwendolyn: Rosemary, aquella xica va morir perquè sabia massa. Al diari, Rosemary contava tot sobre el xic que estava investigant: un xic amb el que es va creuar una vegada i va vore com matava a una jove innocent, Rosemary l'havia descobert i anava a contar-ho a la policia, però no va arribar a temps, el jove se li va avançar. Gwendolyn va descobrir el diari de Rosemary un dia que revisava les seues coses, apareixia el número 15 per tots

els costats, i mesos més tard, al seu treball, va creure reconèixer al xic pèl-roig i alt que havia assassinat a la seua germana: Marc.

- Vosté no té proves d'això! -cridà Marc fora de sí.

- Clar que les tinc -va dir James amb un aire de superioritat ensenyant-li la cadena amb el número quinze que se li va caure el dia de la mort. -Crec que açò és teu.

Els demés ex-sospitosos no s'ho podien creure.

- I pots explicar com ho va fer? -preguntà John.

- És clar que sí - digué James. -Marc es trobava al seu treball quan va sentir el nom i cognoms de Gwendolyn, i aquell cognom li sonava. Va investigar-la i va adonar-se que era la germana de la xica que el va descobrir fa tres anys, a més, vivia a l'edifici i planta on vivia ella: London Empire State, planta 15. Gwendolyn es va deixar sense voler una pàgina del diari a la seua oficina, i Marc la va descobrir: sabia que el delataria. Per això va anar a sa casa a intentar convèncer-la de que no contara res, sense molt d'èxit, i va aprofitar per posar verí al seu somnífer. Quan aquella nit va anar a desfer-se del diari, es va sorprendre quan va vore a Gwendolyn desperta: el somnífer no havia funcionat? Aleshores, Gwendolyn es va caure al sòl i Marc va aconseguir el que volia.

- Marc Hastings, queda vosté detingut per l'assassinat de Rosemary i Gwendolyn de Villers - va dir Cyntia posant-li unes esposes.

Pareix que l'assassí no se'n va eixir amb la seua, o sí?

www.alicante.es/cultura